Як тільки я, нещасний, спогадаю,
Що я ніколи пані
Не зрітиму, в душі моїй німотній
Громадиться палючий біль без краю
При мислі цій скорботній,
І я скажу: "Душе, чому в незнані
Краї не йдеш ти? Муки безнастанні
В цім світі, що тобі він ненависний,
Лиш страх тобі несуть і самотину".-
Тоді я зву кончину.
Як відпочинок любий, благовісний,
І тоскно мовлю: "Йди мене забрати!"
І заздрю мертвим: уділ їх — багатий.

І кожне полонить моє зітхання
Ця туга нездужала,
Що смерті прагне завжди і всякчасно.
Летять до неї всі мої бажання
Від дня, як пані ясна
Її жорстокість на собі спізнала:
Бо мила врода пані, розбуяла
Внизу, відколи тут її немає,
Велично сяє в небесах святою
Духовною красою,
Любові повна, янголів вітає
І їх високий дух вкидає в подив:
Чар неземний її облагородив.